

Folketingets Forhandlinger. (122.)

1937

17. Jan. 1899: 2. Beh. af Finanslovf. f. 1899—1900. (Justitsminist.). 1938

Paa den Maade var Sagen gaaet helt i Staa og vilde rimeligvis have staaet paa samme Standpunkt endnu, saa at vi maaske endnu havde haft vore gamle Politibetjente, Vægtene og det hele, hvis ikke Justitsministeren havde været saa behjertet at kassere hele Kommissionsbetænkningen og paalægge de vedkommende at lave en ny. Saa lavede da Kommissionen en ny Betænkning og foreslog, at Beløbet, som Kommunalbestyrelsen skulde have om Aaret af Statskassen til Afløsning af hele det gamle Forhold, skulde være de 38,000 Rdl., som det nu er blevet til. Det gik saa Kommunalbestyrelsen ind paa, og Indenrigsministeriet gik ogsaa ind derpaa, uagtet det, som Indenrigsministeriet udtalte, var meget betænkeligt og principstridigt at gaa ind paa en saa betydelig Udbetaling til en Kommune i et rent kommunalt Anliggende. Men, som sagt, Indenrigsministeriet gik ind derpaa, Overenskomsten var altsaa færdig mellem Kommunen paa den ene Side og Regeringen paa den anden. Det, der endnu var tilbage, var at faa Lovgivningsmagts Sanktion derpaa. Overenskomsten blev da optagen i et Forslag, som Regeringen forelagde først i Samlingen 1861—62 og senere med væsentlige Ændringer paa andre Punkter i Samlingen 1862—63, om Omordning af Københavns Polit. Derom blev der, som sagt, ført en meget vidtløftig Forhandling paa Rigsdagen, som jeg skal tillade mig at henvise den højterede Minister og ærede Medlemmer til at gøre sig bekendt med. Den er ganske vist meget lang og handler ogsaa om andre Punkter end netop dette ene, men jeg tror alligevel, at det er lønnende at læse den. Man faar derved ligesom et Tidsbillede fra de Dage. Man ser f. Eks., hvorledes Folketinget i Begyndelsen af Trederne har været saa vidt paa Fremskridtets Omraade, at Tinget ved 2den Behandling havde vedtaget et Lovforslag, hvori der var kasseret saadanne fremmede Ord som Kontor. Politikontor skulde ikke hedde Kontor, men Skrivestue. Ligeledes skulde man ikke bruge saadanne ækle, fremmede Ord som „Politibetjent“, en Politibetjent skulde hedde en „Bysvend“. Det var virkelig vedtaget af Folketinget, og mærkelig nok, den, der syntes at være Mester for disse danske

Ord, var Bille. For Frederik Barfod være disse Ord ikke nordiske nok, han vilde have, at en Politibetjent skulde hedde „Hirdmand“, i alt Fald kunde han ikke nøjes med ringere end „Byvæbner“. Jeg nævner dette, fordi det muligvis kunde gøre Emnet tiltrækkende for ærede Rigsdagsmænd, saa at de kunde faa Lyst til at læse Forhandlingerne. Det er jo ellers ikke meget morsomt at give sig i Kast med de gamle Rigsdagsforhandlinger.

Naar De læse disse Forhandlinger, ville De se, hvorledes man der fra alle Sider er gaaet ud fra, at naar den Lov, som var under Behandling, fik det Indhold, som den virkelig fik, var dermed denne Sag afgjort for evig og bestandig, saa var denne Overenskomst, denne Kontrakt mellem Stat og Kommune dermed slaaet fast som urokkelig og uangribelig. Forhandlingerne findes baade i Landstingstidende og Folketingstidende, men navnlig gaar man dybt ind paa dette Spørgsmaal ved den Del af 2den Behandling, som findes i Folketingstidenden for 1862 Sp. 4652 ff. Jeg skal, hvis den højterede Formand ikke har noget derimod, oplæse nogle af de Udtalelser, som Ordføreren, Bille, da fremsatte. Han udtaler bl. a.: „Jeg skal navnlig gøre opmærksom paa, at efter den Forsættning, som er udtalt, og som jeg tror, at man bør holde fast ved, er det Tilskud, som Staten herefter skal yde, en endelig Opgørelse med Kommunen, saa at der ikke kan stilles ny Fordringer fra dennes Side, om det end maatte vise sig, at den opstillede Politistyrke ikke er tilstrækkelig til Tjenestens Varetagelse.“ (*Philipsen*: Læs lidt videre). Det skal jeg meget gerne. Jeg tillægger dog ikke det, som kommer bagefter, nogen Betydning, men naar det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (*Philipsen*) ønsker det, skal jeg med Fornøjelse læse videre. Det ærede Medlem vil maaske sige Stop, naar jeg skal stoppe. Jeg vil altsaa bede ærede Medlemmer huske, at det egentlig er det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds, som læser og ikke mig; det er paa hans Ansvar, at det læses. Bille fortsætter paa følgende Maade: „I den Henseende kan jeg ikke andet end beklage, at den ærede Rigsdagsmand for Hølbæk Amts 2den Valgkreds (*Tscherning*)